

DIUMENGE III DE PASQUA (A)
Homilia del P. Sergi d'Assís Gelpí, monjo de Montserrat
30 d'abril de 2017
Lc 24, 13-35

No sé si vau veure una notícia d'aquest any passat, amb motiu del concert d'una estrella de la música al Palau Sant Jordi. Quan el seu cotxe entrava al Palau, amb els vidres abaixats, un fan s'hi va acostar i va posar la mà dins la finestreta per tocar el seu ídol. I aquesta estrella li va fumbre un cop de puny que li va obrir el llavi. No entrava dintre les expectatives d'aquest fan que el seu ídol li donaria un cop de puny.

En l'Evangelí d'avui, també trobem dos deixebles que han rebut un cop de puny i no entenen res. No és que Jesús els l'hagi donat, sinó la vida mateixa. I estan desconcertats.

Posem-nos a la seva pell. Els que havien seguit Jesús de veritat ho havien deixat TOT per seguir-lo. Això no és qualsevol cosa. I l'havien seguit perquè sentien que Aquell responia als desitjos més profunds del seu cor. Conèixer-lo els havia canviat la vida! Jesús els havia transmès un sentit de la vida, i l'esperança d'un Regne que ja estava venint.

A mesura que les coses es van complicar, ells cada cop entenien menys el que passava. I al final, van veure com agafaven el seu Mestre, com el van torturar i el van matar. I Ell no va fer res per impedir-ho.

Estaven tan espantats, pensant que els següents podien ser ells, que es van amagar i quasi tots el van deixar sol.

Tot havia estat en va. I quan has tingut l'esperança d'alguna cosa, i després és un fracàs, tot plegat encara és més dur.

En aquest context, els deixebles fan camí. Desanimats, i sense entendre res. Com tantes persones que han viscut situacions dures.

Se'ls afegeix un caminant, i li diuen: "Nosaltres esperàvem que ell seria...". "Nosaltres esperàvem". Quantes persones no senten aquesta frase en el seu interior: "Nosaltres esperàvem...".

Nosaltres esperàvem que aquella relació funcionaria, nosaltres esperàvem que aquell projecte de feina tiraria endavant, nosaltres esperàvem que es curaria, nosaltres esperàvem etc etc (tot el que hi vulgueu afegir).

I és que en la vida de tots hi ha situacions en les quals les expectatives no s'han correspost amb la realitat. I aleshores què?

Diu una història, que una vegada un home es va morir i va arribar al Cel. I Déu li va dir: - Vine. Seu. / L'home va seure. I Déu li diu: - Ensenya'm el full de la teva vida. / - Buff. Aquí el tens. És ple d'alts i baixos. Tota la meva vida ha estat així. Aquí semblava que molt bé, i després patapam! Un desastre. Després semblava que remuntava i molt bé, i aquí es va morir aquella persona tan important per mi. I així tota la vida. / Aleshores Déu li diu: "Em permets?" / Li agafa el full, el posa damunt la taula, i li gira. / - Ho veus? Aquest és el camí de la teva vida. Ho veus com has anat avançant? És veritat que no en línia recta, però has anat fent el teu camí. I tot això que vivies formava part del camí.

Fixem-nos que en la història dels deixebles d'Emmaús se'ns parla dues vegades dels ulls, significant la mirada interior dels deixebles. Al principi, quan el caminant se'ls afegeix, els seus ulls no el reconeixen. Jesús hi és, però no el saben veure (i aquí, permeteu-me perquè sé que alguns teniu el text de l'Evangelí: i malgrat la traducció, el text original no diu que Déu els privés de reconèixer-lo. Senzillament, diu que els seus ulls no el podien reconèixer. Perquè és la vida mateixa, les situacions dures que podem viure, que a vegades poden fer difícil reconèixer aquesta presència). Doncs bé, en un principi els seus ulls no el sabien reconèixer tot i que hi era.

I quan parteix el Pa, aleshores el reconeixen i se'ls obren els ulls. És que abans no hi era? Sí que hi era, però no l'havien sabut veure.

Això no és secundari. En un text tan ben construït com aquest dels deixebles d'Emmaús, se'ns vol dir alguna cosa important. Com descobreixen la presència de Jesús en la seva vida? Doncs d'una manera molt humana: a través de la lectura de la Paraula de Déu, i a través de l'Eucaristia.

Com fer-ho per afrontar totes les situacions dures, en les quals les nostres expectatives s'han frustrat i vivim en el desànim o el desconcert? Doncs buscant a través dels mitjans que hem rebut. I deixeu-me'n afegir un altre: dialogant (com ells fan) amb persones que hagin fet experiència de Jesús. I que ens puguin ajudar a mirar les coses des d'una altra perspectiva.

Recordeu aquell noi que dèiem al principi, que havia rebut un cop de puny del seu ídol? Ell deia justament que havia deixat de ser el seu "ídol". L'Antic Testament ja ens parlava fa milers d'anys d'ídols que no eren més que façana. Jesús no és així: Ell pot respondre als anhels més profunds que portem al cor. Jesús no s'imposa, tan sols s'ofereix. I ara el podem rebre en aquesta Eucaristia. Visquem-ho amb agraïment.